

sterium ere paa en Bei, hvor de efter min Mening dog til Slutning ville komme til at trække det korteste Strøg; lad det end komme til at være klar, de ville dog til Slutning komme dertil. Jeg skal ikke tale om, at man vil gaa udenfor Loven; det er min Overbevisning, at det nuværende Ministerium vil holde sig indenfor Loven, i alt Fald er det mit Haab. Men selv om man virkelig skulde faae en Regjering, som de saakaldte Grundlovsvenner — mærkværdige Grundlovsvenner! — saa ivrigen attraa, en Regjering, der vilde gaa udenfor Grundloven — selv om man skulde finde og faae en saadan, saa siger jeg, at den i denne Kamp, lad den være nogle Aar kortere eller længere, dog til Slutning vil komme til at ligge under, og den vil falde desto haardere, jo længere den trækker Kampen ud og jo mere uregelmæssigt den gaar tilværks. Jeg tror dog, at det ærede Medlem, som nok ikke er tilstede idag, naar han vil overveie dette, og tillige vil tænke lidt paa den Erfaring, der er indvunden gennem Historien, vil give mig Ret, men saa synes jeg dog, at han skulde betænke sig vel, inden han fortsætter ret langt paa den Bei, paa hvilken han er. Jeg har dog ikke det samme mørke Syn paa Tingene, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther). Han mente jo, at Thingene vare af en saadan Bestaaffenhed, at de vare saa modsatte, at de umulig kunde bringes til at samarbeide. Ja, saalænge man tager det ene Ministerium efter det andet ud af det yderste Hjørne af det ene Thing, og det udaf det, der skulde være Overhuset, skal det nok vise sig, at Thingene ikke kunne samarbeide, det vil jeg gjerne tro; men lad der komme et Ministerium, som er et Udtryk ikke alene for det yderste Hjørne i det ene Thing, men som staaar i et Tillidsforhold til dette Thing, og som redelig og alvorlig vil bestræbe sig for at løse den Opgave at bringe Thingene til at samarbeide, saa er det endnu min Tro, trods Grundlovsforandringen af 1866, at det ikke skal være umuligt at bringe en saadan Samarbeiden tilstede. Men hvorfor vil man stille sig op som Hindring derfor? Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) troede ikke, at det var Magtshygen fra den nuværende Regjerings Side, der var det Bestemmende for den, men det forekommer mig, at han tog Ordet Magtshyge i en noget snæver Begrændsning. Han tog det, som om det blot havde den Betydning, at det var enkelte Personer om at gjøre at være Ministre, men der er jo en ganske anden Magtshyge, og det er Ons Stands, Ons Klasses Magtshyge og Principrytteri, og alt dette er af en meget farligere Art end de enkelte Personers Magtshyge. Jeg tror saaledes haade i Genhold til, hvad vi have læst tildels ad officiel Bei, og hvad vi have set overfor Krigspolitikken, at det dog turde være en Kjendsgjerning, at der er Noget, som dette Ministerium har sat som Nummer Et, og det er at

beskæmpe den saakaldte Parlamentarisme, som den høitagtede Finantsminister igaar, vistnok mod sin Billie, kom til at nævne. Hvad er det dernæst for skrækkelige Forslag, Flertallet af Finantsudvalget har tilladt sig at stille, som man næsten har sat Himmel og Jord i Bevægelse over? Det er kun Forslag, der simpelthen berøre Ting, hvor Regjeringen selv — det synes i alt Fald jeg og vistnok over tre Fjerdedele af Folket med — har handlet paa en mildest talt underlig Maade. Jeg skal nævne Krigsvæsenet, det er det ene Sted, hvor Flertallet er optraadt imod de Principer, eller rettere Ikke-Principer, der ere gjort gjældende fra Ministeriets Side. Det er nemlig vanskeligt her at finde noget Princip, naar man ikke vidste, at der var et andet Princip, der beherskede det Hele, nemlig det saakaldte parlamentariske Princip. Ligeoverfor de Principer, Ministeriet har gjort gjældende med Hensyn til Krigsvæsenet, har Flertallet altsaa ment at burde sige ren Vædd. Der er et andet Omraade, hvorpaa man har gjort det Samme; det er ligeoverfor Theatret, hvor jo Styrelsen gennem flere Aar har fortsat det ene Misgreb næsten værre end det andet. Skulde det dog nu virkelig være stridende imod den konstitutionelle Ret, at et Flertal af et Thing siger: Nei, Bevillingsmyndighedens Ret maa staa over selve Spørgsmaalet om Lukningen for nogle Maaneder af et Theater. Jeg tror, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ret, naar han siger, at det kongelige Theater er saa at sige Kjøbenhavnernes Afgud. Det er vistnok kun en meget lille Del af Kjøbenhavnerne, der søge til det kongelige Theater, de have vist andre Theatre, der nok saameget ere deres Afgud, om jeg maa bruge dette Udtryk. Dette var de to Forslag, og endelig er der det tredie, Forslaget med Hensyn til Skolelærerne, hvor Regjeringsens Stilling dog mildest talt er i høieste Grad samlende. Jeg kan virkelig ikke indse, at det, at et Flertal eller et Thing paa disse Omraader siger, hvad dets Mening er, skulde være radikalt, eller at det endog skulde give Tilladelse til at begaa et Forsatningsbrud, — Noget, man aldrig har Tilladelse til, — og jeg tror, at det vil falde vanskeligt for Nogen at faae dette i sit Hoved. — Efter disse Bemærkninger skal jeg kun omtale et Par Endringsforslag, og jeg skal begynde med at sige, at tumler den høitærede Finantsminister sig end ikke paa det egentlige storpolitiske Omraade, saa tumlede han sig saameget mere mellem driftige Paastande og smaa doktrinaire Udviklinger. Dette er nok egentlig — i alt Fald forekom det mig saaledes igaar — den ærede Finantsministers rette Lumleplads. De driftige Paastande har den ærede Ordbrøer tildels impdegaet, og jeg skal derfor lade dem ligge. Det er altsaa nærmest de doktrinære, jeg skal holde mig til. Det forbausede mig saa meget mere, saaledes kan man jo tage feil — at Finantsministeren selv er doktrinair, som han ad-